

kun antages paa et bestemt Sted, maa det først godtgjøres, at Vedkommende er uhelbredelig. Men hvorledes skal det godtgjøres, at den Paagjældende er uhelbredelig? Det er vistnok de færreste Sindsfyge, om hvem det kan siges paa Forhaand, at de ere absolut uhelbredelige. Naar man nu imidlertid gaar ud fra, at der i en Anstalt af den sidste nævnte Slags kun kommer Uhelbredelige, saa er det vistnok tvivlsomt, om man kan nøies med et saadant løst Lægetilsyn, som der er foreskrevet. De fleste uhelbredelige Patienter fordrer et ligesaa kyndigt og stadigt Lægetilsyn som de helbredelige, og naar derfor Forslaget i § 2 nøies med at sige, at en Anstalt for Uhelbredelige kun skal have en Læge, der fører Tilsyn med Anstalten — altsaa ikke en Læge, der bor paa Anstalten — og hvem der ikke særligt er paalagt andre Pligter, end at han bærer Ansvar for Forplejningen i hygieinisk Henseende, saa turde det vistnok være utilstrækkeligt. Det kan jo være en Læge, der bor i Kjøbstaden i Nærheden, og som kommer der ud en Gang eller to om Ugen; men det vilde vist neppe være tilraadeligt at nøies med et saadant Tilsyn for sliq en Anstalt. Bestemmelsen angaaende de Anstalter, som modtage baade Helbredelige og Uhelbredelige — de omhandles i de første 3 Vinter af § 2 — er mig vel ikke klar, men jeg antager, at det er Meningen, naar der staar, at der ved dem skal være ansat en af Justitsministeriet godkjendt Læge, at naar det er en Sindsfygelæge, der selv har oprettet en saadan Anstalt, maa det være ham, der godkjendes af Justitsministeriet, saa at han altsaa ikke skal have en udenforstaaende Læge til at kontrollere sig. Saaledes har jeg forstaaet det; thi ellers vilde man alle Steder, hvor en Anstalt eies af en Læge, der har gjort Sindsfygevesenet til sit særlige Studium, komme til det uheldige Forhold, at Tilsynet i Dygtighed og Kundskab ofte maa formodes ikke at staa paa samme Højdepunkt som den, med hvem der skal føres Tilsyn. Naar der i § 2 staar, at Vedkommende skal „godkjendes“, veed jeg ikke rigtig, hvad Meningen dermed er. For Justitsministeriets Vedkommende lægger jeg ikke megen Vægt derpaa, men derimod kunde man nok tillægge det mere Vægt i det Tilfælde, hvor vedkommende Læge skal godkjendes af Hystikus, efter som dette med andre Ord vil sige, at Hystikus, naar en autoriseret Læge bliver antagen til at føre Tilsyn med en saadan Anstalt eller Opsyn med den, kan kassere ham. Det maa jo synes at kunne ste, saa meget mere som der staar i Paragrafens sidste Stykke, at Godkjendelsen til enhver Tid kan tages tilbage. Det vil jo meget let kunne foranledige et

uheldigt Forhold mellem vedkommende Læge og Hystikus, saa meget mere som denne efter Lovforslagets § 5 er den, der fører Tilsynet, saa at altsaa en Meningsulighed mellem ham og den paagjældende Læge let vil kunne lede til, at Hystikus siger: Ja, vil De ikke som jeg, tager jeg min Godkjendelse tilbage. Lægen bliver derved, forekommer det mig, bragt i et noget for løst Forhold. Lovforslagets § 3 giver forskellige almindelige Regler med Hensyn til Behandlingen af Sindsfyge, Regler, som altsaa skulle følges for alle de Sindsfygeanstalter, der komme ind under Loven. Som jeg hittede før, anser jeg det for temmelig ugjortligt at foreskrive almindelige Regler for den videnskabelige Behandling af Sindsfyge. Det er vistnok overmaade vanskeligt, og vil man se lidt nærmere paa de Regler, som gives i § 3; og overveie, hvorledes det vil gaa til med deres Anvendelse, tror jeg dog, at aerede Medlemmer ville give mig Ret i, at der her paa dette Punkt foreligger væsentlige Vanskeligheder. Der staar: „I de her omhandlede Anstalter maa Indespærring i Ensomhed eller mekaniske Tvangsmidler kun anvendes i kortere Tid.“ Det er nu for det Første vist næsten ugjortligt at foreskrive, hvorlænge en Person skal holdes indespærret i Ensomhed eller ikke. Jeg veed ikke rettere, end at der er Personer, som i Narevis ere indespærrede paa den Maade, hvis Tilstand er saaledes, at de ikke kunne komme ud af Cellerne; thi de blive jo i Reglen satte i Celle. Men hvad vil det da sige, at Indespærring i Ensomhed kun maa finde Sted i kortere Tid? Hvorledes vil man tænke sig det opfattet af Tilsynet ligesom for en Anstalt? Nu kommer Tilsynet, Hystikus eller hvem det er, og finder en Person indespærret; han kommer en Maaned efter igjen, finder atter Personen indespærret og siger saa: Det er ikke en „kortere Tid“, vær saa god at løslade den Person. Det synes jeg er rent forkert. Det maa være Sindsfygelægen, der afgjør, om den Paagjældende kan taale at være indespærret eller ikke, men Tilsynet kan virkelig ikke være den, der griber ind i Lægebehandlingen. Det er jo imidlertid Tilsynet, som er den Kommanderende. Der staar i Lovforslagets § 5, at Tilsynet skal forvisse sig om, at de Forrifter, som ere givne i Loven, i enhver Henseende efterkommes, det vil altsaa sige, at Tilsynet bliver den Autoritet, der griber ind i Lægebehandlingen, og som kan foreskrive Sindsfygelægen, hvorledes han har at behandle Patienterne. At Indespærring og mekaniske Midlers Anvendelse kun maa finde Sted, naar den paagjældende Person gjør det aldeles nødvendigt, følger naturligvis af sig selv; men der er vel neppe